

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 43/97

Ústavný súd Slovenskej republiky v Košiciach na neverejnom zasadnutí senátu konanom 1. júla 1997 predbežne prerokoval podnet [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Jánom Marcinkom, komerčným právnikom Košice, Kukučínova 23 na začatie konania vo veci porušenia ústavných práv upravených v čl. 144 ods. 1, čl. 20 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky konaním Okresného súdu v Prešove vo veci č. k. 8 C 70/96-20 a takto

r o z h o d o l :

Podnet [REDAKOVANÉ] **o d m i e t a** pre nepríslušnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky na prerokovanie veci.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 23. mája 1997 doručený podnet [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] zastúpeného JUDr. Jánom Marcinkom, komerčným právnikom, Košice, Kukučínova 23, ktorým navrhol začatie konania pred ústavným súdom a ďalej žiadal, aby vo veci samej prijal uznesenie, ktorým „vyslovuje, že v konaní pred Okresným súdom v Prešove č. k. 8 C 70/96-20 z 22. apríla 1996 vo veci vypořádania podielového spoluvlastníctva

medzi [REDACTED] a [REDACTED] Prešov v Likvidácii bol porušený čl. 144 ods. 1, čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a ústavné právo [REDACTED] vlastníť majetok, zakotveného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky“.

Predmetom sporu pred všeobecným súdom bolo vyporiadanie podielového spoluvlastníctva medzi [REDACTED] Prešov v likvidácii a [REDACTED], v rámci ktorého Okresný súd v Prešove rozsudkom rozhodol, že nehnuteľnosť - stavba súpisné číslo 2910, zapísaná v [REDACTED] kat. územie Prešov bola prikázaná [REDACTED] do výlučného vlastníctva. Podľa názoru navrhovateľa rozsudok súdu „nie je v súlade s čl. 144 ods. 1 Ústavy SR, pretože bol porušený § 153 ods. 1 O.s.p. tým, že súd rozhodol na základe neúplne zisteného skutkového stavu veci, čím porušil citované ustanovenie O.s.p.“.

Ústavný súd môže začať konanie aj na podnet fyzických alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich ústavných práv. Podnetom možno teda namietat' aj postup a rozhodnutia všeobecných súdov za predpokladu, že účastník tohto konania (vedeného pred nimi), namietal porušenie ústavného práva, ktoré je súčasťou niektorého ústavnoproceného princípu v konaní pred všeobecnými súdmi (druhá hlava, siedmy oddiel ústavy). Je nepochybné, že v každej prejednávanej veci je povinnosťou všeobecného súdu, aby skutočný stav veci zistil čo najúplnejšie. Spôsob vyhodnotenia vykonaných dôkazov je však výsledkom jeho voľného a nezávislého hodnotenia, ako to jednoznačne vyplýva z princípu nezávislosti a nestrannosti súdov podľa čl. 141 ods. 1 ústavy.

Skutočnosť, že po vykonanom dokazovaní Okresný súd v Prešove vydal také rozhodnutie o vyporiadaní podielového spoluvlastníctva, s ktorým sa [REDACTED] nestotožnil, nemožno bez preukázania porušenia niektorého ústavného práva upraveného v čl. 46 až 50 ústavy považovať za podmienku odôvodňujúcu prijatie návrhu na konanie vo veci samej pred ústavným súdom. Ako ústavný súd vyslovil už vo viacerých svojich rozhodnutiach, samotný neúspech v súdnom spore pred všeobecným súdom nemožno kvalifikovať ako porušenie uvedených ústavných práv,

a preto sám osebe nevytvára dôvod na prijatie návrhu na konanie vo veci samej (I. ÚS 37/97, I. ÚS 38/97).

Z obsahu podnetu je zrejmé, že navrhovateľ predovšetkým namietal porušenie čl. 144 ods. 1 ústavy, k čomu malo podľa neho dôjsť tým, že všeobecný súd pri rozhodovaní o vyporiadaní podielového spoluvlastníctva nepostupoval v súlade s ústavnou zásadou „sudcovia sú pri rozhodovaní nezávislí a sú viazaní len zákonom“. Podľa názoru navrhovateľa bola táto ústavná zásada porušená tým, že súd pri hodnotení skutkového stavu v danej veci porušil § 153 ods. 1 O.s.p. „súd rozhoduje na základe zisteného skutkového stavu“. K tejto námietke ústavný súd uvádza, že vyhodnotenie vykonaných dôkazov a v širšej súvislosti aj vyhodnotenie zisteného skutkového stavu je plne v právomoci príslušného súdu, jeho voľného a nezávislého hodnotenia tak, ako to vyplýva z ústavného princípu upraveného v čl. 141 ods. 1 ústavy. Ústavnému súdu, s ohľadom na závery vyplývajúce zo siedmej hlavy ústavy, t.j. že obe zložky súdnej moci v Slovenskej republike tvoria dva samostatné, navzájom oddelené a nezávislé systémy výkonu súdnictva, neprináleží právomoc hodnotiť spôsob, akým všeobecné súdy, v ktoromkoľvek súdnom konaní vyhodnocujú vykonané dôkazy a v širšom kontexte i zistený skutkový stav. Ústavný súd nemôže vo svojej rozhodovacej činnosti nahradzovať všeobecné súdy v rozsahu ich právomoci upravenej ústavou a nie je ani ďalšou odvolacou inštitúciou voči ich rozhodnutiam, pričom však z obsahu podnetu vyplýva, že navrhovateľ po vydaní rozhodnutia súdu prvého stupňa v danej veci nevyužil právo na podanie opravného prostriedku, ak sa domnieval, že jeho postupom došlo k porušeniu § 153 ods. 1 O.s.p.

Ďalšou námietkou, a to v spojitosti s hodnotením vykonaného dokazovania pred Okresným súdom v Prešove pri vyporiadaní podielového spoluvlastníctva sa navrhovateľ dožadoval toho, aby ústavný súd vyslovil, že súčasne došlo tým k porušeniu základného práva upraveného v čl. 20 ods. 1 prvá veta ústavy „každý má právo vlastniť majetok“. V kontexte s týmto rozhodnutím bola navrhovateľova námietka o porušení citovaného ustanovenia ústavy podľa názoru ústavného súdu neopodstatnená, pretože z jeho obsahu nemožno vyvodiť záver, k akému dospel, a ktorý formuloval v príslušnej časti svojho podnetu, v takom význame, že ústavné

dôsledky čl. 20 ods. 1 prvá veta ústavy, by sa mali vzťahovať aj na uplatňovanie samotného nároku na vlastnícke právo (vlastníctvo). Podľa názoru ústavného súdu namietané porušenie citovaného ustanovenia ústavy môže byť úspešné iba v prípade už objektívne existujúceho vlastníckeho práva (vlastníctva) a nie aj vtedy, ak ide iba o tvrdený (domnelý) nárok na neho, ktorý má byť in concreto iba zistený a v ďalšom konaní prípadne potvrdený na základe hmotnoprávných predpisov. Z toho ďalej logicky vyplýva, že spor o vlastnícke právo, ktorým sa niekto dožaduje priznania takéhoto práva nie je, a ani nemôže byť chránený ústavou.

S ohľadom na takýto záver vyplývajúci z čl. 20 ods. 1 prvá veta ústavy je tvrdené porušenie tohto ustanovenia neakceptovateľné. Námietka neúplného zistenia skutkového stavu veci a tým porušenie čl. 144 ods. 1 ústavy nemôže byť vo vecnej spojitosti s ochranou vlastníckeho práva upravenou v čl. 20 ods. 1 prvá veta ústavy. Prípadné začatie konania pred ústavným súdom vo veci ochrany vlastníckeho práva jednoznačne predpokladá existenciu vlastníckeho práva, patriaceho navrhovateľovi a ďalej taký postup súdu v konaní o jeho ochrane, ktorým by porušil niektoré ústavné právo upravené v čl. 46 až 50 ústavy.

V spojitosti s predchádzajúcim konštatovaním ústavný súd rovnako považuje za neopodstatnené námietky navrhovateľa o porušení čl. 2 ods. 2 a čl. 12 ods. 1 ústavy postupom Okresného súdu v Prešove pri vyporiadaní podielového spoluvlastníctva.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 293/1995 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa tento zákon tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júla 1997

JUDr. Richard Rapant
predseda senátu